Reinowadder räkis sure ealega koggoduse ees, kõik ellajad kuulsid teña sõñu; teña nuuskas niña, köhhitas ja lissas siis nönda juttule jätko: „Wadake sõbrad! sähherdust wallitsust ollekssime ka meie sanud; nönda olleks ka luggu meiega olnud. Aus kuñinga issand! ma kandsin teie eest oolt ja lootsin parremat palka kui täña mulle wölla sambas pakkute! — Messikäppa kawwalus, köwwersüddamelik ollemine ja kurjad tööd on mul wägga tuttawad; sellepärrast akkasin kohkuma. Tõuseks teña meile kuñingaks, siis ollekssime ühheskoos — kui rattas sittaga — kimbus. Meie kallis kuñingas — taewaissa jätkago teña elloigga! — on körgest soost sündinud, wäggew, wahwa ning armoline, mötlesin omas süddames: se olleks kurblik wahhetamise kaup, kui Messikäppa teña assemele pañekssime. Mitto meie suggune, kedda kuójaks ehk aidamehheks seatakse, on kolledam pinaja kui opmannid ja herrad; mis kuñingat nurjatumast karrust wõime lota. Mõtlesin mõñe näddala ööd ja päwad selle asja peale, kudda salla nõumeeste mötted tühjaks piddin teggema. Nipaljo tundsin selgest, et kui wqrra miño issa kätte jääks, siis wõiks ta rahha läbbi paljo sõbru leida, söddides wõito sada ja meie armolikko kuñingat ärraäwwitada. Nüüd püdsin murrega sallakohta üllesleida, kus warrandust warjul peti, ja tahtsin sallamahti wargust warga taggant warrastada. Läks issa, wańa kawwal mul nurme peale,

lippas ta metsa päwal ehk ösel, külma- ehk pallawaga, märja- ehk kuiwaga, ikka ollin sallamahti teña kannul ja lurisin wańa mehhe teekäikisi. Ükskord lańasin jälle mätta warjul peidus murre ja möttega, kudda warrandust ülles piddin leidma, kellest ni paljo ollin kulnud. Koggemata silmasin seal issa ühhe prao wahhelt wälja puggema; paekiwwide wahhelt astus ta otsego süggawusest wälja. Miña seisin kui pu-not warjul, ei ussaldand mitte ingata; issa arwas eñast ükši ollema, wahtis terraselt iggale pole ümber, ja kui ei kaugel egga liggimail keddagi ei näinud, allustas ta mängi, mis teile tahhan kulutada. Auko täitis teña liwaga täis ja teggi ni ossawalt maaga ühhetassaseks, et kes silmaga ei näinud, ial kohta ülles ei olleks leidnud. Enne kui ärraläks siblis jalla assemed sabba ja niñaga silledaks. Sedda kawwaluse tööd öppisin sel päwal essimest korda wańa kaddund issa käest, kes igga köwweruse ning kelmi tö peale wägga arrind olli. Kui issa asjatallitusele sealt ärra ruttas, jäin mötlema, kas ehk keña warrandus siin liggimail wõiks warjul seista! Aega wiitmata astusin senna ja akkasin warmalt tööle; liwa alt leidsin kohhe prao üllesse ja puggesin ahne süddamega sisse. Oh, imet, mis seal leidsin! kallid asju, penikest öbbedat ja selget kullda olli senna koorma kaupa kokko pandud! Ei olle kõige wańemad lomad siin koggokonnas tõest weel ni paljo warrandust ühheskoos